

mange andre. Jeg vil udtale Haab om, at den højtærede Justitsminister vil skride til en Undersøgelse af de Forhold, under hvilke Overværgeraadet tager Beslutning om at anbringe Børn paa andre Hjem eller under andre Forhold end dem, Værgeraadene ønske. Det er jo muligt, at den højtærede Justitsminister ikke personlig er i Stand til at gribe ind saa stærkt som ønskeligt, og at der kræves en Ændring i Værgeraadslovgivningen, med andre Ord, at vi maa bygge paa de Erfaringer, vi nu have indhøstet. Jeg tror, at vore Værgeraad maa have et større Initiativ og ikke i den Grad bør være afhængige af Overværgeraadet, som de ere nu. Men jeg haaber, at den højtærede Justitsminister, naar han skrider til Overvejelsen af Spørgsmaalet om Nedsættelsen af en Kommission, da blandt andet vil tage under velvillig Overvejelse Nødvendigheden af enten en Forandring ad administrativ Vej eller en Ændring i Værgeraadsloven, som giver Værgeraadene større Myndighed.

I en Pjece, som er udgiven af Overretsassessor Carl Ussing, siger denne efter at have godtgjort, hvilken Korruption og hvilket Bengnaveri der findes indenfor Embedsmændenes Rækker: „Ingen Ordensdekorationer eller anden Hofindflydelse, ingen Regeringsindflydelse, derfor ingen af Regeringen tildelte lønnede Hverv, en mere rationel Forretningsgang ved Ansættelser og Forfremmelser, ingen politiske Indflydelser, derfor ingen offentlig Optræden i aktiv Politik, intet Frimureri eller andre hemmelige Selskaber og ingen privat lønnede Stillinger. Da jeg sidst hævdede disse Krav, var Højre endnu ved Magten, og Højre ønskede ikke at svække sin Indflydelse paa Domstolene. Derfor talte jeg for døve Øren. Venstre var derimod enigt med mig saa længe, til de selv kom til Magten. Viser ikke netop dette Faren? Men nu maa det være forbi, nu maa de rene Liniers Tid være inde.“ Den Slutning, som Overretsassessor Ussing kommer til, falder jo paa det nøjeste sammen med den Opfattelse, som den nuværende Regerings Chef har gjort gældende i sin Programtale forleden. Jeg vil da, med dette som Udgangspunkt, anmode den højtærede Justitsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa Forhold, der vedrøre enkelte af vore Embedsmænd og deres Stillinger udenfor deres egentlige Embeder.

Assessor Giørtz, som i sin Tid var det forhenværende Regeringspartis Kandidat i Saksjøbing-Kredsen, blev af den tidligere Justitsminister udnævnt til at beklæde en

anset Stilling indenfor Statens Livsforsikring. Der er andre Embedsmænd, der beklæde lignende Stillinger, men disse er tildelte dem dels under Albertis, dels under Højres Styre. Giørtz's Udnævnelse til denne ret vellønnede og ansvarfulde Stilling i Statens Livsforsikring forekommer mig at være uførelig med hans Stilling som Embedsmand. Der kan meget let fremkomme Tilfælde, hvor han som Assessor vil komme til at votere i Sager, som angaa hans egne personlige Forhold.

Det er imidlertid ikke et af de mere graverende Tilfælde. Jeg skal nævne nogle andre. I Styrelsen for Jægerspris, den store Opdragelsesanstalt, der skyldes Grevinde Danners testamentariske Bestemmelser, sidde Overretsassessor Hastrup og Justitiarius Ingerslev. Denne sidstnævnte er, foruden at være Justitiarius ved Overretten og lønnet Medlem af Jægerspris' Bestyrelse, Medlem af en af de københavnske Bankers Bestyrelse. Overretsassessor Hastrup er den ledende Mand for Opdragelsesanstalten Jægerspris. Den Løn, som de vedkommende have for det Hverv, de der indehave, er 3,000 eller 4,000 Kr. — jeg tør ikke angive det saa nøje, men det er ikke under 3,000 Kr. om Aaret. Jeg mener, at ogsaa disse Mænds embedsmæssige Stilling kan komme til at kollidere med deres Stilling som Medlemmer af Bestyrelsen for Jægerspris. Den har for Resten allerede i nogen Grad kollideret dermed. Overretsassessor Hastrup og Justitiarius Ingerslev have siddet til Doms over mig i en Sag, som vedrørte en Kritik over Børnehjemmenes Forhold.

Jeg undrer mig selvfølgelig ikke over, at disse ret konservative Mænd — for den enes Vedkommende gælder det, at han i sin Tid var Formand for Flakkebjerg, da Mortensen blev angreben — ere forudtagne imod mig, naar jeg kritiserer de Institutioner, fordi den samme Kritik vil kunne fremsættes mod det Børnehjem eller den Opdragelsesinstitution, som denne Mand leder. Men nu give for øvrigt Forholdene ude paa Jægerspris udmærket og fortrinlig Anledning til Kritik. Vel ere Forholdene paa mange Børnehjem saarbare, men der er ingen Institution, der er gennemtrængt af saa megen Slethed og meningsløs pædagogisk Behandling af Børnene som Jægerspris. Hvis der nu fremkom en begrundet og skarp Kritik af Forholdene paa Jægerspris, vilde det kunne medføre et Søgmaal fra Anstaltens Bestyrelse, og saa bliver det de Herrer, der sidde i Bestyrelsen, som komme til i deres